

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 P 280072 23 P 3
Tuzla, 05.06.2024. godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Jusupović Rukija, rješavajući u predmetu spora po tužbi tužitelja J.C. iz T. ulica ..., koga zastupa Drago Reljić, advokat iz Tuzle, protiv tuženih 1. R.E. iz T. ul. ... koga zastupa Mirsada Božanović, advokat iz Zajedničke advokatske kancelarije „M. Božanović – T. Gajić“ iz Tuzle ulica Maršala Tita broj 159 i 2. Federacije Bosne i Hercegovine, Vlada F BiH, Služba za zajedničke poslove organa i tijela F BiH Sarajevo, ulica Marka Marulića br. 2, koga zastupa Federalno pravobranilaštvo, te Murto Suvad punomoćnik Federalnog pravobranitelja, radi zakonitosti odluke o dodjeli stana, iseljenja i predaje u posjed stana, v.sp. 10.100,00 KM, dana 07.05.2024. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i prvotuženog i zastupnika drugotuženog održao je i zaključio ročište za glavnu raspravu, a dana 05.06.2024. godine donio je sljedeću

PRESUDU

I

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja kojim je tražio:

- da su tuženi dužni tužitelju predati u posjed dvosoban stan koji se nalazi u ulici ..., slobodan od lica i stvari, u roku od 30 dana od dana donošenja presude,
- da su tuženi dužni tužitelju solidarno naknaditi troškove postupka, a sve u roku od 30 dana računajući od prvog narednog dana od donošenja presude.

Tužba tužitelja se odbacuje sa zahtjevom kojim je tražio:

- da se utvrdi da je nezakonito Rješenje Federalnog ministarstva odbrane, Zajedničke komande Vojske Federacije broj: 27-17-18-34-9-210-3/05 od 28.12.2005. godine – pravnog prethodnika drugotužene Federacije Bosne i Hercegovine, Vlada F BiH, Služba za zajedničke poslove organa i tijela F BiH Sarajevo, o dodjeli stana koji se nalazi u Tuzli, u Ulici ...
- 3) prvotuženome R.E. te se isto poništava

II

Tužitelj se obavezuje namiriti troškove postupka tuženome R.E. u iznosu od 5.169,60 KM, u roku od 30 dana računajući od prvog narednog dana od donošenja presude.

III

Tužitelj se obavezuje namiriti troškove postupka tuženome Federacija Bosne i Hercegovine, Vlada F BiH, Služba za zajedničke poslove organa i tijela F BiH Sarajevo u iznosu od 3.960,00 KM, u roku od 30 dana računajući od prvog narednog dana od donošenja presude.

O b r a z l o ž e n j e

Tužbom ovome sudu dana 10.08.2016. godine obratio se tužitelj protiv tuženih radi predaje u posjed stana.

Nakon održanog pripremnog ročišta pred ovim sudom 07.06.2017. godine, punomoćnik tužitelja je izjavio da je došao do podatka da je drugotuženi raspolagao predmetnim stanom 2005 godine i to tek dostavom dokaza na tom ročištu, pa podneskom od 18.09.2017. godine preinačava zahtjev te traži da se utvrdi da je nezakonito rješenje drugotuženog od 28.12.2005. godine o dodjeli stana prvotuženome, te konačno zahtjev glasi kao u stavu I izreke presude.

Navodi da je u postupku pred organom uprave po zahtjevu tužitelja od 1998 godine za vraćanje stana i utvrđivanje nosioca stanarskog prava, Vrhovni sud Federacije BiH presudom od 24.02.2012. godine uvažio zahtjev tužitelja, preinačio presudu Kantonalnog suda u Tuzli i riješio pravnu stvar na način da je tužbu tužitelja u upravnom sporu uvažio osporeno rješenje drugostepenog od 29.04.2008. godine kao i prvostepeno rješenje od 24.04.2006. godine poništio i predmetnu upravnu stvar riješio tako što je utvrdio da je tužitelje nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu, te mu ako takvom pripada prava na vraćanje u posjed stana. 25.03.2013. godine, na osnovu navedene presude Vrhovnog suda, prvostepeni upravni organ je donio rješenje kojim je naloženo trenutnom stanaru predmetnog stana – prvotuženom i drugima da u roku od 15 dana od dana prijema rješenja oslobode stan od lica i stvari te ga predaju tužitelju kao nosiocu stanarskog prava. Navedeno rješenje nikada nije provedeno. 11.12.2009. godine od strane tužitelja predat je sta nadležnoj Službi općine Tuzla sada Grada Tuzla i stavljen na raspolaganje Vladi Federacije BiH – Službi za zajedničke poslove organa i tijela F BiH kao pravnom sljedniku bivšem FMO – vlasniku predmetnog stana. U navedeni stan je uselio prvotuženi R.E. u decembru 2009 godine na osnovu zapisnika sačinjenog od strane drugotuženog. Rješenje od 2005. godine je dato prvotuženom od nosioca prava raspolaganja sa stanom u vrijeme kada je tužitelj u periodu od 2002. – 2009. godine bio u posjedu stana, zbog razloga je rješenje nezakonito.

Kako je rješenje iz 2005 godine o dodjeli stana tuženom R.E. nezakonito jer je utvrđeno da je tužitelj nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu i to presudom Vrhovnog suda Federacije BiH od 24.02.2012. godine, presuda je obavezujuća i morala se napadati određenim pravnim lijekovima, po istoj se mora postupiti. Status tužitelja kao nosioca stanarskog prava j utvrđen presudom Vrhovnog suda Federacije BiH. Tužitelj smatra da je bez pravnog značaja navod tuženih da je tužitelj u Službi oružanih snaga Republike Srbije od 1992 - 1995. godine, a činjenica da postoji podatak da je dobio san u trajni zakup 2013. godine može biti samo kao osnov za promjenu presude Vrhovnog suda Federacije BiH po pravilima upravnog postupka. Kako tuženi nisu tražili promjenu presude Vrhovnog suda Federacije BiH status tužitelja je ostao nepromijenjen i tužitelj ima pravni interes da traži predaju u posjed stana zbog nezakonitosti odluke o korištenju stana

trenutnog korisnika R.E. po rješenju datom od strane drugotuženog kao nosioca prava raspolaganja na stanu.

Punomoćnik tužitelja zasniva zahtjev na odredbama člana 11, 19 i 30 Zakona o stambenim odnosima pa traži da se utvrdi da je nezakonita odluka o korištenju stana, iseljenje iz stana i predaja u posjed. Predlaže da se udovolji zahtjevu u cijelosti i obavežu tuženi solidarno namiriti troškove tužitelju opredijeljene na ročištu 11.01.2018. godine.

Ističe da tužitelj kao nosilac stanarskog prava, koje je utvrđeno presudom Vrhovnog suda Federacije BiH, koja se mora ispoštovati i koja nije promijenjena, tužitelj je legitimisan da u skladu sa odredbama Zakona o stambenim odnosima traži predaju u posjed stana u redovnom sudskom postupku. Kada je u pitanju stav Kantonalnog suda u Tuzli i vraćanje predmeta Općinskom sudu u redovnom praničnom postupku da se sud oglasi nenadležnim za odlučivanje o zahtjevu da je nezakonita dodjela stana na korištenje Rješenjem iz 2005.godine R.E. te činjenica daje Općinski sud u Tuzli oglasio se nenadležnim za postupanje o ovom dijelu zahtjeva tužitelja i predmet prosljedio Kantonalnom sudu u Sarajevu da u upravnom sporu odlučuje o ovom dijelu zahtjeva tužitelja, potpuno je nebitna. Tužitelj svoje potraživanje zasniva na Odluci Vrhovnog suda FBiH iz 2012.godine, pa sama činjenica da je tužitelj dobio drugi stan u Republici Srbiji i isti otkupio 2014.godine – stan dobio i otkupio nakon Odluke Vrhovnog suda FBiH 2012.godine u upravnom sporu, potpuno je nebitna. To su okolnosti koje su nastale nakon donošenja Odluke Vrhovnog suda FBiH koja nije osporavana i na kojoj tužitelj zasniva svoje pravo. Proizilazi da je nezakonita dodjela stana na korištenje prvotuženome Rješenjem 2005.godine. Predlaže da sud udovolji zahtjevu tužitelja i obaveže tuženi tužitelju namiriti troškove postupke opredijeljene na ročištu 07.05.2024.godine.

U odgovoru na tužbu prvotuženi osporava zahtjev u cijelosti. Navodi da je prvotuženi dobio stan na korištenje rješenjem 2005 godine od drugotuženoga kao nosioca prava raspolaganja nad stanom. U stan je uselio po zapisniku sačinjenom od drugotuženoga 28.12.2009. godine, zakonito je uselio u stan, obzirom da su kod organa uprave vođeni postupci u kojima je utvrđeno da tužitelj nema svojstvo nosioca stanarskog prava i morao je vratiti stan na raspolaganje nosiocu prava raspolaganja sa stanom.

Smatraju da tužitelj nema pravo na povrat stana, ali ima pravo eventualno na naknadu. Naime, navode da je tužitelj 2013. godine iz vojno stambenog fonda Republike Srbije dobio stan na korištenje i to rješenjem od 07.02.2013. godine. PO Zakonu o stanovanju Republike Srbije nosilac prava trajnog korištenja stana ima pravo na otkup stana a kako je tužitelj ostao na službi u Oružanim snagama Republike Srbije u periodu 1992. 1995. godina, nastavio službu u Oružanim snagama Republike Srbije iza 1995 godine i 2013. godine dobio stan na trajno korištenje u Beogradu iz vojno stambenog fonda Vojske Republike Srbije kao takav ne smatra se izbjeglim i raseljenim licem i prestaje mu stanarsko pravo na stanu u Bosni i Hercegovini – nema pravo na vraćanje predmetnog stana u posjed. Ovo je sve u skladu sa članom 3 a., 15 i 13 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, te člana 39 a. i 39 e. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo. Navode da u smislu primjene navedenih odredaba navedenih Zakona već su Ustavni sud Bosne i Hercegovine kao i Evropski sud za ljudska prava zauzeli stanovišta Tužitelj je stekao ekvivalentno pravo u Republici Srbiji, koje odgovara stanarskom pravo na spornom stanu u Bosni i

Hercegovini. Tuženi iz ovoga izvodi zaključak da tužitelj nije aktivno legitimisan da vodi ovaj sudski postupak – nema pravni interes.

Prvotuženi postavlja pitanje pravnog interesa tužitelja, odnosno pravnog osnova za vođenje ovog postupka, da li je po pravilima Zakona o stvarnim pravima, što u konkretnom slučaju što tužitelj nije vlasnik i ne može reivindikacionom tužbom tražiti vraćanje stana kao imovine na kojoj nije vlasnik, a ako traži vraćanje stana, kao nosilac stanarskog prava, dobijanjem stana u Republici Srbiji i otkupom stana 2014.godine, morao se odreći stanarskog prava na stanu koji je predmet spora.

Kada je u pitanju preispitivanje zakonitosti dodjele stana na korištenje prvotuženome po Rješenju od 28.12.2005.godine, Općinski sud u Tuzli se oglasio nenadležnim za postupanje po ovom dijelu zahtjeva i tužbu odbacio, i Rješenje je pravosnažno. Po ustupanju predmeta Kantonalnom sudu u Sarajevu, za odlučivanje o ovom dijelu zahtjeva, pravosnažno je odlučio i Kantonalni sud u Sarajevu – protiv tog Rješenja nisu ulagana pravna sredstva. Sud u praničnom postupku o ovom pitanju ne može odlučivati ni kao prethodnom pitanju u odlučivanju po zahtjevu tužitelja za predaju u posjed stana. Iz ovih razloga predlažu da sud odbije tužitelja sa zahtjevom i obaveže ga da prvotuženom namiri troškove postupka opredjeljene na ročištu 07.05.2024.godine.

U odgovoru na tužbu drugotuženi osporava zahtjev u cijelosti. Ne spore da su nosioci prava raspolaganja na predmetnom stanu, ističu da su kao nosioci prava raspolaganja tuženom R.E. kao pripadniku Oružanih snaga BiH dodijelili stan u zakonitoj proceduri, u upravnom postupku, da je to rješenje pravosnažno da se rješenje o dodjeli stana može osporavati samo po pravilima upravnog postupka u upravnom sporu, a ne redovnom parničnom postupku u kom smislu su istakli prigovor nadležnosti suda. Potvrđuju činjenicu da se Općinski sud u Tuzli oglasio stvarno nenadležnim za odlučivanje o utvrđivanju zakonitosti dodjele stana na raspolaganje prvotuženome, da je o tom dijelu zahtjeva tužitelja donesena Odluka kod Kantonalnog suda u Sarajevu u upravnom sporu, koja nije osporavana – tužba tužitelja je odbačena.

Ne spore da je drugotuženi dao na raspolaganje stan prvotuženome R.E. da je isti u decembru 2009. godine uselio u predmetni stan i isti stan i danas koristi.

Istakli su prigovor nedostatka aktivne legitimacije i nepostojanja pravnog interesa za vođenje sudskog postupka na strani tužitelja. Navode da tužitelj J. C. nema pravo na vraćanje stana u posjed niti uknjižbe stana iz razloga navedenih u članu 39 a. i 39 e. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo i člana 3 a. , 5 i 13 Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima. Navode da tužitelj J.C. riješio svoje stambeno pitanje iz novoformiranog vojno stambenog fonda Vojske i Ministarstva odbrane Republike Srbije u državi gdje je nastavio radni odnos nakon 19.05.1992. i 14.12.1995. godine, a svoje navode zasnivaju na podacima dobivenim od Ministarstva odbrane Republike Srbije po dopisu od 14.12.2013. godine i akta Ministarstva odbrane Republike Srbije od 19.03.2014. godine iz kojih proizilazi da je rješenjem stambene komisije od 07.02.2013. godine dodijeljen jedno i po soban stan u zakup na neodređeno vrijeme tužitelju u ulici ... i na taj način imenovani je konačno riješio svoje stambeno pitanje. Tužitelj je ostao u Oružanim snagama izvan teritorije BiH nakon 19.05.1992. – 14.12.1995. godine i nakon toga stekao ekvivalentno prav u Republici Srbiji koje odgovara pravu koje je imao na stanu u Tuzli.

Iz ovog činjeničnog stanja proizilazi da je tužitelju po sili zakona – ex lege prestalo stanarsko pravo i pravo potraživanja stana u Tuzli, jer ne ispunjava uslove za vraćanje stana posjed zbog odricanja od stana i stanarskog prava u Tuzli radi dobijanja vojnog stana u republici Srbiji koja radnja je uslov za dobijanje stana u Republici Srbiji.

Tužitelj se ne smatra izbjeglim i raseljenim licem u smislu člana 3 a. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima. Ističu da o navodima tuženoga je i pravnim shvatanjima već zauzeo stanovište Evropski sud za ljudska prava u predmetima koji su navedeni u odgovoru na tužbu sa istim činjeničnim i pravnim sadržajem.

Iz ovoga proizilazi da tužitelj nema aktivnu legitimaciju niti pravni interes da vodi ovaj sudski postupak.

Iz ovih razloga predlažu da sud odbije zahtjev tužitelja u cijelosti, odbaci tužbu, te obaveže tužitelja da tuženome namiri troškove postupka opredijeljene na ročištu 07.05.2024. godine

U toku dokaznog postupka izvedeni su dokazi uvidom i čitanjem od strane punomoćnika tužitelja, i to: presuda Kantonalnog suda u Tuzli br. 03 0 U 000210 08 U od 15.10.2009. godine, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke od 19.11.2009. godine, presuda Vrhovnog suda F BiH br. 03 0 U 000210 09 Uvp od 24.02.2012., zapisnik Službe za stambene poslove općine Tuzla br. 05-02/I-1-ČM-23-2044/98 od 11.12.2009. godine, Rješenje službe za stambene poslove i povratak broj 06-3-ČM-23-2044/98 OD 25.03.2013. god., spis broj 05-3-ČM-23-2044/98 (odluke povodom zahtjeva za vraćanje stana), Rješenje Ministarstva prostornog uređanja i zaštite okolice TK br. 12/01-1-23-912/02 od 04.06.2013. godine , Rješenje službe za stambene poslove općine Tuzla broj 05-02/1-23-2044/98 od 03.07.2002. godine, zapisnik službe za stambene poslove općine Tuzla broj 05-08/1-23-2044/98 od 27.08.2002. godine, rješenje Ministarstva prostornog uređenja i zaštite okolice TK broj 12-06/2-23-912/02 od 07.10.2003. godine, rješenje Službe za stambene poslove općine Tuzla br. 05-02/1-1-ČM-23-2044/98 od 24.04.2006. godine, zapisnik službe za stambene poslove općine Tuzla br 05-02/1-1-23-2044/98 od 24.11.2009. godine, rješenje Federalnog ministarstva odbrane drugotužene br. 27-18-17-34-9-210-3/05 od 28.12.2005. godine, spis broj: 05-3-ČM-23-2044/98, Zapisnik o saslušanju prvo tuženog od 15.10.2012.godine, Zapisnik o saslušanju stranke broj 06 – 3/3-AJ-23-2044/12 od 15.10.2012.g., Rješenje te Službe za stambene poslove općine Tuzle: broj: 05-02/1-1-ČM-23-2044/98 od 08.12.2009.g, Rješenje Ministarstva prostornog uređenja i zaštite okolice broj 12/01-1-23-912/02 od 04.06.2013.g., iRješenje Službe za stambene poslove i povratak Općine Tuzla, broj: 06-3-ČM-23-2044/98 od 25.03.2013.g.,od strane punomoćnika prvotuženog, i to: Podaci o rješavanju stambenog pitanja Ministarstva vanjskih poslova broj: 08/3-31-14-4-40318/13 od 24.04.2014. godine, Podatak o stambenom statusu J.C. Ministarstva odbrane, Uprava za tradiciju, standard i veterane broj: UP-1 br. 10728-19/98 od 19.03.2014. godine, Obavještenje Ministarstva odbrane, Uprava za tradiciju, standard i veterane broj: 83-2/2013 od 04.12.2013. godine, Podaci o rješavanju stambenog statusa Ministarstva vanjskih poslova broj: 08/3-32-14-4-13470/13 od 30.12.2013. godine, Dostava podataka Komisije za razmjenu podataka o vojnim stanovima sa Republikom Srbijom i Crnom Gorom broj: 01-49-1272-99/2013 od 14.01.2014. godine sa spiskom u prilogu pod brojem 66, Rješenje Federalnog Ministarstva odbrane, Zajednička komanda Vojske Federacije broj: 27-18-17-34-9-210-3/05 od 28.12.2005. godine, rješenje Zajedničke komande Vojske Federacije BiH Federalnog Minisratsva broj 27-17-17-34-9-210-3/05 od 28.12.2005. godine, akt Službe za Zajedničke

poslove i, organa tijela Federacije BiH 03/1-23-1418/08 FDŽ od 05.10.2017. godine, akt Službe za Zajedničke poslove i, organa tijela Federacije BiH br. 03/1-23-1418/08 od 26.09.2017. godine upućen Ministarstvu vanjskih poslova, akt Službe za Zajedničke poslove i, organa tijela Federacije BiH br. 03/1-23-1418/08 od 26.09.2017. godine, žalba Službe za zajedničke poslove organa i tijela F BiH izjavljena protiv rješenja Službe za stambene poslove i povratak Grada Tuzla br. 06-3-ČM-23-2044/98 od 10.04.2013. godine, Rješenje Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 U 042262 22 U od 28.03.2023.godine, i od strane zastupnika drugotuženoga, i to: akt Službe za zajedničke poslove organa i tijela F BiH – žalba br. 03/1-23-1418/08 od 10.04.2013. godine, rješenje Službe za stambene poslove i povratak općine Tuzla br. 06-3-ČM-23-2044/98 od 25.03.2013. godine, akt Komisije za razmjenu podataka o vojnim stanovima sa Republikom Srbijom i Crnom Gorom br. 01-49-1272-99/2013 od 14.01.2014. godine, akt Ministarstva vanjskih poslova BiH br. 08/3-32-14-4-13470/13 od 30.12.2013. godine, obavještenje Republika Srbija, Ministarstvo odbrane, sektor za ljudske resurse, uprava za tradiciju standard i veterane br. 83-2/2013 od 04.12.2013. godine sa spiskom pod brojem 66, podatak o stambenom statusu J.C. od R. Srbija Ministarstvo odbrane, sektor za ljudske resurse, uprava za tradiciju standard i veterane br. Upv-br.10728-19/98 od 19.03.2014. godine, potvrda – vojna pošta br. 9858-50Kovin od 11.06.2002., rješenje Služba za stambene poslove općine Tuzla br. 05-02/I-1-ČM-23-2044/98 od 24.04.2006. godine, rješenje Ministarstva oprosotornog uređenja i zaštitu okolice broj 12-06/1-23-912/02 od 27.06.2006. godine, zapisnik o primopredaji stana Služba za stambene poslove Tuzla od 11.12.2009., izjava R.E. od 28.3.2008. godine, presuda Kantonalnog suda Tuzla broj 003-O-U-06-000 369 od 4.4.2008.godine, rješenje Službe za stambene poslove općine Tuzla broj 05-02/I-1-ČM-23-2044/98 od 8.12.2009. godine, rješenje Ministarstva prostornog uređanja i zaštitu okolice TK broj 12/01-1-23-912/02 od 29.4.2008. godine, presuda Kantonalnog suda Tuzla broj 03 0 U 000210 08 U od 15.10.2009. godine, presuda Vrhovnog suda F BiH 03 0 U 000210 09 Uvp od 24.02.2012. godine, akt Službe za Zajedničke poslove i, organa tijela Federacije BiH 03/1-23-1418/08 FDŽ od 05.10.2017. godine, akt Službe za Zajedničke poslove i, organa tijela Federacije BiH br. 03/1-23-1418/08 od 26.09.2017. godine upućen Ministarstvu vanjskih poslova, akt Službe za Zajedničke poslove i, organa tijela Federacije BiH br. 03/1-23-1418/08 od 26.09.2017. godine, Rješenje zajedničke komande Vojske Federacije BiH Federalnog ministarstva odbrane 27-18-17-34-9-210-3/05 od 28.12.2005. godin, Dopis Ministarstva odbrane Republike Srbije, Sektor za ljudske resurse UP1 broj 82-2 od 03.08.2018.g., pa je sud nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza pojedinačno i svih dokaza zajedno, te kompletnog spisa, odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Ne spori se medju strankama da je tužitelj kao prijeratni nosilac spornog stana napustio stan 1992 godine, da je 1998 godine nadležnoj Općinskoj službi podnio zahtjev za povrat stana, da je 2002 godine zapisnički kod nadležne službe preuzeo stan, te ponovo 2009 godine isti stan vratio nosiocu prava raspolaganja stan putem nadležne službe, da nije trenutno u posjedu stana nego je u posjedu stana u ovom momentu R.E. koji stan koristi od 2009. godine po osnovu rješenja drugotuženoga kao nosioca prava raspolaganja na stanu od 2005 godine.

Tužitelj tužbeni zahtjev zasniva na odredbama člana 11, 19 i 30 Zakona o stambenim odnosima (Sl. list SR BiH broj 14/84, 12/87, 36/89 i Sl. novine F BiH br. 11/98 – Zakon o preuzimanju Zakona o stambenim odnosima),, ističući da je nosilac stanarskog prava u zakonitoj proceduri odlukom Vrhovnog suda Federacije BiH, od 24.02.2012. godine., pa traži da tuženi predaju mu stan u posjed kao nosiocu stanarskog prava, a da se utvrdi da je nezakonito rješenje o korištenju stana od strane trenutnog korisnika R.E.

Odredbom člana 11 Zakona o stambenim odnosima je regulisano da stanarsko pravo građanin stiče danom zakonitog useljenja u stan, zakonitim useljenjem u stan smatra se useljenje izvršeno na osnovu Ugovora o korištenju stana, zaključenog na osnovu ogovarajućeg akta ili drugog akta utvrdjenog ovim zakonom koji predstavlja punovažan osnov za useljenje u stan (stav 2)

Odredbom člana 19 istog Zakona je regulisano da nosilac stanarskog prava na istom stanu može biti samo jedno lice, (stav 1), a odredbom člana 30 Zakona o stambenim odnosima je regulisano da ako se neko lice nezakonito useli u stan u društvenoj svojini ili se usvoji u zajedničke prostorije u zgradi, svako može dati inicijativu, zainteresovano lice zahtjev stambenom organu za pokretanje postupka za njegovo iseljenje (stav 1) . Na osnovu zahtjeva ili po službenoj dužnosti stambeni organ će donijeti rješenje o ispražnjenju stana, odnosno prostorija ako od dana nezakonitog useljenja do pokretanja postupka nije proteklo više od tri godine (stav 2). Stavom 7 istog člana je regulisano da protekom roka iz stava 2 ovog člana ne isključuje se pravo davaoca stana na korištenje da zahtjeva ispražnjenje stana odnosno zajedničkih prostorija kod nadležnog suda u roku od 5 godina.

Tužitelj svoje pravo crpi iz presude Vrhovnog suda Federacije BiH od 25.02.2012. godine, broj 03 0 U 000210 09 Uvp, kojom je odlučivano o zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke, poništeno rješenje Službe za stambene poslove općine Tuzla od 24.04.2006. godine i drugostepeno upravno rješenje od 29.04.2008. godine te odlučeno ,, potvrđuje se da je J.C. nosilac stanarskog prava na stanu koji se nalazi u Tuzli, u ulici ..., te mu kao takvom pripada pravo na vraćanje u posjed istog stana“.

Iz provedenih dokaza iz spisa Službe za boračko – invalidsku zaštitu, stambene poslove i integraciju raseljenih lica Grada Tuzla broj 10-23-PS-2044/98 koji je dostavljen sudu uz dopis od 05.11.2017. godine. proizilazi da je po Ugovoru o korištenju stana od 28.05.1981. godine, J.C. zaključenim sa Zajednicom stanovanja – Direkcija za izgradnju i održavanje stambenog fonda JNA Odjeljenje Sarajevo, sa korisnicima stana suprugom N.J., S.J.1 kćerkom i S.J.2 sinom, podnio zahtjev za vraćanje u posjed stana na kom postoji stanarsko pravo 15.09.1998. godine za stan u ulici ..., a 27.08.2001. godine uz zapisnik je konstatovano kod nadležne Službe tada općine Tuzla da je punomoćniku tužitelja Tadić Berislavu predat stan oslobođen od lica i stvari. Takođe iz spisa proizilazi da je žalbom H. E. od 25.07.2002. godine osporavano rješenje nadležne Službe od 03.07.2002. godine kojom je utvrdjeno pravo na vraćanje stana u posjed J.C. i naloženo iseljenje iz stana H.E. Po žalbi H.E. rješenjem 07.10.2003. godine Ministarstvo prostornog uređenja i zaštite okolice odlučuje da se poništava prvostepeno rješenje od 03.07.2002. godine i predmet vraća na ponovno odlučivanje ali je, zaključkom Službe za stambene poslove općine Tuzla od 08.08.2002. godine odlučeno da se dozvoli izvršenje rješenja od 03.07.2002. godine, pa je 26.08.2002. godine po zapisniku o primopredaji stana kod Službe za stambene poslove

općine Tuzla izvršena primopredaja predmetnog stana , a privremeni korisnik H.E. oslobodio je stan od lica i stvari i ključeve od stana predao Službi.

Iz spisa takođe proizilazi da je Služba za stambene poslove općine Tuzla 24.04.2006. godine rješenjem odlučila da se odbija zahtjev J.C. za vraćanje stana u posjed, naloženo da J.C. i drugi u roku od 7 dana isprazni stan i isti vrati FMO VF BiH Odjel za odbranu Tuzla te utvrđeno da J.C. ne pripada pravo na alternativni smještaj, a H.E. kao privremenom korisniku prestaje pravo privremenog korištenja stana. Takođe 04.07.2006. godine Služba za stambene poslove općine Tuzla zaključkom o dozvoli izvršenja dopušta izvršenje prinudnim putem po rješenju od 24.04.2006. godine. Rješenjem Ministarstva prostornog uređenja TK-a od 29.04.2008. godine po žalbi J.C. na rješenje od 24.04.2006. godine nadležne Službe je odlučeno da se žalba odbija, te presudom Kantonalnog suda u Tuzli od 15.10.2009. godine, u upravnom sporu po tužbi tužitelja J.C., protiv akta od 29.04.2008. godine se odlučuje da se tužba odbija.

Po zapisniku Službe za stambene poslove općine Tuzla od 24.11.2009. godine se konstatuje da za iseljenje J.C. po korisniku stana Š.B. konstatuje da je izašao na zakazano prinudno iseljenje službenik nadležne Službe, te Š.B. omogućeno da ostane u stanu do 11.12.2009. godine i zapisnikom 11.12.2009. godine konstatovano da je ispražnjen stan po zahtjevu vlasnika stana FMO F BiH i stan zapečaćen u 10, 10 sati, a rješenjem Službe za stambene poslove od 08.12.2009. godine odbijen zahtjev J.C. za odlaganje rješenja izvršenja od 24.04.2006. godine.

Zatim iz spisa Općinskog – sada Gradskog organa uprave proizilazi da je po zahtjevu tužitelja u tom predmetu za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenim protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli od 05.10.2009. godine 24.02.2012. godine Vrhovni sud Federacije BiH donio presudu pod brojem 03 0 U 000210 09 Uvp kojim se rješava i tužba uvažava osporeno rješenje Kantonalnog Ministarstva prostornog uređenja i zaštite okolice TK-a od 29.04.2008. godine kao i rješenje prvostepene Službe za stambene poslove općine Tuzla od 24.04.2006. godine poništavaju i upravna stvar rješava: potvrđuje se da je J.C. nosilac stanarskog prava na stanu koji se nalazi u Tuzli ulica Fadila Jahića Španca 5, prizemlje stan broj 3 te mu kao takvom pripada pravo na vraćanje u posjed istog stana. U odlučivanju Služba za stambene poslove i povratak Opštine Tuzla rješenjem od 25.03.2013. godine odlučuje i nalaže R.E. u drugima da u roku od 15 dana napusti stan a po žalbi R.E. na navedeno rješenje, Ministarstvo prostornog uređenja i zaštite okolice TK-a 04.06.2013. godine rješenjem odlučuje i poništava rješenje Službe za stambene poslove i povratak općine Tuzla od 25.03.2013. godine i vraća predmet na ponovno odlučivanje. Iz obrazloženja ovoga rješenja proizilazi da pozivom na odredbu lana 30 stav 1 i 2 Zakona o preuzimanju Zakona o stambenim odnosima propisani su rokovi za nadležnost organa uprave za iseljenje korisnika stana pa smatraju da žalitelj u predmetni stan se uselio 2009 godine te u konkretnom slučaju ako se i radi o bespravnom korisniku stana, to prvostepeni organ nije nadležan za donošenje osporene odluke. Prema stanju spisa organa uprave, nije organ uprave donio druge odluke, ali je u spis uz dopis Službe za poslove organa i tijela Federacije BiH, Gradu Tuzla od 26.09.2017. godine je dostavljena odluka o dopustivosti Ustavnog suda u predmetu AP 4169/10 od 12.06.2013. godine, zatim akt Ministarstva odbrane – Sektor za ljudske resurse Beograd (nevidljiv datum, akt broj UP – 1br.10728-19/98 kao odgovor na dopis Komisije za razmjenu podataka o vojnim stanovima od 29.10.2013. godine. U spisu organa uprave ne postoje drugi dokumenti niti odluke.

Iz provedenih dokaza koji su provedeni i od strane tužitelja i tuženih koji su sadržani u spisu Službe za boračko invalidsku zaštitu stambene poslove i integracije raseljenih lica Grada Tuzla je jasno da trenutni korisnik stana je R.E., da nakon donošenja presude Vrhovnog suda Federacije BiH 24.02.2012. godine organ uprave je donio jedno rješenje 25.03.2013. godine koje je poništeno, vraćen predmet na ponovno odlučivanje i dalje nije organ uprave donio nikakve akte.

Tužitelj zasniva svoje pravo na utvrđenom stanarskom pravu presudom Vrhovnog suda Federacije BiH ističući da to svojstvo nosioca stanarskog prava tužiteljevo ničim nije promijenjeno, da tužitelj sa takvim svojstvom ima pravo kod suda tražiti vraćanje u stan i ispražnjenje stana od trenutnih korisnika te mu to svojstvo daje legitimaciju da utvrđuje nezakonitima akt drugotuženog o raspolaganju sa stanom kojim je 2005 godine stan dodijeljen prvotuženome i po kom aktu prvotuženi je i uselio u stan 2009.godine.

Sud nije mogao prihvatiti navode tuženih da sud nije nadležan odlučivati o zahtjevu tužitelja za predaju stana u posjed.

Odredbom člana 30, stav 1, 2 i 7 Zakona o preuzimanju Zakona o stambenim odnosima, koje odredbe su navedene u obrazloženju presude, regulisano je pravo predaje stana u posjed. I nadležna Služba Grada Tuzla, te Ministarstvo prostornog uređenja TK-a u svom rješenju od 04.06.2013. godine utvrđuje da o pravima tužitelja za vraćanje stana u posjed može odlučivati sud. Tuženi R.E. je u stan uselio po zapisniku koji je proveden kao dokaz i to 28.12.2009. godine predajom stana u posjed R.E. zapisnički od nosioca prava raspolaganja sa stanom, a nakon što je 11.12.2009. godine konstatovani vlasnik stana – FMO V F BiH preuzeo zapečaćeni stan kod Službe za stambene poslove općine Tuzla. Tužba u ovom predmetu spora je podnesena 10.08.2016. godine, pa od useljenja prvotuženog u stan 28.12.2009. godine do podnošenja tužbe 10.08.2016. godine od strane tužitelja nije protekao rok od 8 godina (3 plus 5 godina) iz člana 30 Zakona o preuzimanju Zakona o stambenim odnosima i sud je nadležan odlučivati o ovom zahtjevu.

Tuženi osporavaju zahtjev tužitelja u cijelosti pozivajući se na odredbu člana 3 a. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima (Sl. .novine F BiH broj 11/98, 38/98, 12/99, 18/99, 27/99, 43/99, 10/01 , 15/02 i 29/03). Član 3 a. navedenog Zakona propisuje da pravo povrata stana nemaju osobe za koje je utvrđeno da su nastavile službu u Vojsci van teritorije Bosne i Hercegovine nakon 14.12.1995. godine, te se ne može smatrati izbjeglicom i samim tim ne može ostvariti ni vraćanje predmetnog stana u posjed, ukoliko je nastavio službu u Oružanim snagama van teritorije Bosne i Hercegovine nakon 19.05.1992. godine.

Tuženi se također pozivaju i na odredbu člana 39 a. i 39 e. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo. (SL. novine F BiH broj 27/97, 11/98, 22/99, 07/00, 15/02, 54/04, 36/06, 50/07, 72/08, 23/09 i 5/10). Član 39 Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo glasi: nositelj prava iz Kupoprodajnog ugovora zaključenog s bivšim SSNO na temelju Zakona o stambenom obezbjeđenju u JNA (SL. list SF RJ) BROJ 84/90) i podzakonskih akata za njegovu provedbu, za stan koji je na raspolaganju Federalnom ministarstvu odbrane, zaključio je pravno obavezujuću Ugovor, ako je zaključio pisani Ugovor o otkupu stana od 06.04.1992. godine i Ugovor dostavio na ovjeru

nadležnoj poreznoj službi, te ukoliko je kupoprodajna cijena utvrđena u skladu sa tada važećim Zakonom i iznos cijene u cijelosti izmiren u ugovorenom roku.

Član 39 a. navedenog Zakona reguliše da ako nosilac stanarskog prava na stanu koji je na raspolaganju Ministarstvu odbrane Federacije taj stan koristi legalno, a ako je prije 06.04.1992. godine zaključio pravno obavezujući Ugovor o otkupu stana sa saveznim sekretarijatom za narodnu odbranu (SSNO) u skladu sa Zakonima navedenim u članu 39 ovog Zakona, Ministarstvo odbrane Federacije izdaje nalog da se nosilac stanarskog prava uknjiži kao vlasnik stana u nadležnom sudu.

Članom 39 e. navedenog Zakona je regulisano:

nositelju prava iz Kupoprodajnog ugovora koji je zaključio pravno obavezujući ugovor iz člana 39 stav 1 Zakona, koji je napatio stan u Federaciji BiH i nakon toga iz istog stambenog fonda ili novoutemeljenih stambenih fondova Oružanih snaga država nastalih iz bivše SF RJ stekao novo stanarsko pravo ili pravo koje odgovara tom pravo sticanjem novog stana raskinut je Ugovor o otkupu stana u Federaciji BiH, te nema pravo na upis prava vlasništva nad tim stanom. (stav 1)

nositelj prava iz Kupoprodajnog ugovora koji je zaključio pravno obavezujući Ugovor iz člana 39 stav 1 Zakona, koji je nakon 14.12.1995. godine ostao u Službi u Oružanim snagama izvan teritorije Bosne i Hercegovine, a nije stekao novo stanarsko pravo ili pravo koje odgovara tome pravu, umjesto upisa prava vlasništva po zaključenom Ugovoru ima pravo na naknadu od Federacije BiH, utvrđeno u skladu sa članom 18 Zakona, umanjen za amortizaciju (stav 2),

nosilac prava iz Kupoprodajnog ugovora koji je zaključio pravno obavezujući Ugovor o otkupu stana iz lana 39 stav 1 Zakona za čiji stan je sadašnji korisnik u skladu sa važećim Zakonima, zaključio Ugovor o korištenju stana ili Ugovor o otkupu stana, umjesto upisa prava vlasništva na stanu, ima pravo na naknadu od Federacije BiH, utvrđeno na način iz stava 2 ovog člana, izuzev nosioca prava Kupoprodajnog ugovora iz stava 1 ovog člana (stav 3).

Iz provedenih dokaza proizilazi da nakon donošenja odluke Vrhovnog suda Federacije BiH od 24.02.2012. godine, kojom je potvrđeno da je J.C. nosilac stanarskog prava na spornom stanu, potvrdom od 11.06.2002. godine od Vojne pošte Kovilj broj 9858 – 50 potvrđuje se da je J.C. u radnom odnosu kao civilno lice u službi u ovoj vojnoj jedinici . Također dopisom Ministarstva odbrane Republike Srbije – Sektor za ljudske resurse – uprava za tradiciju, standarde i veterane broj 83-2/2013 od 04.12.2013. godine Komisiji za razmjenu podataka o vojnim stanovima sa Republikom Srbijom i Crnom Gorom, po zahtjevu ove komisije od 29.03.2013. godine obavještavaju ih da dostavljaju CD i spisak od 1267 lica za koje su traženi podaci pa konstatuju da lica pod rednim brojem 1-172 su konačno stambeno riješena, a u prilogu je spisak gdje se pod rednim brojem 66 nalazi upisan J.S.C. JMB: ... Također dopisom Republike Srbije Ministarstva odbrane Republike Srbije – Sektor za ljudske resurse – uprava za tradiciju, standarde i veterane broj UP-1 BR 10728 – 19/98 od 19.03.2014. godine Komisiji za razmjenu podataka o vojnim stanovima, pozivom na dopis ove Komisije od 29.10.2013. godine odgovaraju: povodom Vašeg akta broj gornji o traženju podataka da li je J.C. sin S. JMBG: ... evidentiran kao korisnik stana po zakup na određeno ili neodređeno vrijeme ili je otkupio stan iz stambenog fonda Vojske Republike Srbije dostavljamo podatak: prema evidenciji Odjeljenja za stambene poslove Uprave za tradiciju, standard i veterane Sektora za ljudske resurse, imenovanom je

rješenjem Stambene komisije UP – I BR. 10728 – 15/98 od 07.02.2013. godine dodijeljen 1,5 –soban stan u zakup na neodređeno vrijeme u ulici ..., te je na taj način konačno riješeno stambeno pitanje po propisu o stambenom obezbjeđenju u Ministarstvu odbrane Republike Srbije.

Iz ovih dokaza proizilazi da je tužitelj od maja 1992 godine do decembra 1995 godine kao civilno lice nastavio službu u Oružanim snagama Republike Srbije te da je od decembra 1995 godine, te u vrijeme vođenja ovog sudskog postupka u radnom odnosu u Oružanim snagama Republike Srbije. Također proizilazi da je dobio stan u zakup na neodređeno vrijeme od strane Ministarstva odbrane Republike Srbije, te da je na taj način konačno riješeno stambeno pitanje po propisu o stambenom obezbjeđenju u Ministarstvu odbrane Republike Srbije (kako stoji u dopisu od 19.03.2014. godine).

U ovakvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, sud utvrđuje da tužitelj dobijanjem stana na trajno korištenje i rješavanje stambenog pitanja u 2013 godini, nije ispunio uslove za povrat stana u posjed. Naime, dobijanjem stana i konačnim rješavanjem stambenog pitanja od strane Ministarstva odbrane Republike Srbije, tužitelj je morao odreći se stanarskog prava na stanu u Federaciji Bosne i Hercegovine, jer je dobijanjem stana u Republici Srbiji ostvario ekvivalentno pravo koje je dobio presudom Vrhovnog suda Federacije BiH – stanarsko pravo koga se odrekao, te izgubio pravo na vraćanje stana u posjed ustanovljeno presudom Vrhovnog suda Federacije BiH od 24.02.2012. godine. Iz ovih razloga sud utvrđuje da tužitelj nema pravni interes niti aktivnu legitimaciju da postavlja zahtjev za povrat stana u Tuzli, iseljenje trenutnog korisnika stana i predaje u posjed sa zahtjevom upućenim prema tuženima. Iz ovih razloga odbijen je zahtjev tužitelja u cijelosti i odlučeno kao u stavu I tačka 1. izreke presude.

Sud primjećuje da Vrhovni sud Federacije BiH presudom od 24.02.2012. godine se poziva u obrazloženju na presudu Ustavnog suda BiH u odluci AP 964/04 od 03.12.2005. godine. U analizi te presude Ustavnog suda BiH, sud je utvrdio da se u činjeničnom stanju koje je bilo osnov za odlučivanje utvrdilo da se radi o povredi prava na dom – jedini smještaj apelanta u tom predmetu. Sud zaključuje da se osnov za donošenje presude Vrhovnog suda Federacije BiH od 24.02.2012. godine i sadašnje stanje spisa, dokaza i statusa tužitelja u smislu rješavanja stambenog pitanja činjenično i pravno ne mogu poklopiti – ne radi se o istovrsnim situacijama. Tužitelj je 2013 godine riješio svoje stambeno pitanje i time je morao odreći se od svojstva nosioca stanarskog prava na stanu u Bosni i Hercegovini. Po sili zakona mu je prestalo svojstvo nosioca stanarskog prava.

Tuženi su tokom postupka predlagali da sud prekine raspravljanje u ovom predmetu spora do okončanja postupka za predaju stana u posjed tužitelju pred Službom za boračko – invalidsku zaštitu, stambene poslove i integraciju raseljenih lica. Nisu se konkretno izjasnili kakav to akt ova služba treba da donese, a o stanju tog spisa, sud je dao konstataciju u obrazloženju ove presude. Sud nije vidio razlog za prekid ovog parničnog postupka. Odluka suda proizilazi i iz obrazloženja rješenja Ministarstva prostornog uređenja i zaštite okolice TK-a od 04.06.2013. godine kojim upućuju pokretača postupka u tom predmetu da primjenom odredaba Zakona o stambenim odnosima zaštitu svojih prava ostvari kod suda uputom na rokove za zahtjev za iseljenje korisnika stana, o čemu je sud i dao razloge u smislu legitimacije tužitelja za vođenje sudskog postupka za iseljenje

korisnika stana i predaje u posjed. po Zakonu o stambenim odnosima. Iz ovih razloga nije udovoljeno zahtjevu za prekid sudskog postupka.

Tužitelj je tražio da sud utvrdi da je nezakonito Rješenje Federalnog ministarstva odbrane – Zajednička komanda Vojske Federacije, broj 27-18-17-34-9-210-3/05 od 28.12.2005. godine -pravnog prednika tuženog Federacija Bosne i Hercegovine, Vlada FBiH, Služba za zajedničke poslove organa i tijela FBiH Sarajevo, o dodjeli stana koji se nalazi u Tuzli, u ulici ..., tuženome E.R. te se isto poništava.

Postupajući po žalbi na Presudu suda od 08.02.2018.godine, kojom je odlučivano o ovom zahtjevu, Kantonalni sud u Tuzli Rješenjem od 16.12.2021.godine ukida presudu, predmet vraća na ponovno odlučivanje i daje upute o postupanju o ovom dijelu zahtjevu tužitelja. 13.04.2022. godine Općinski sud u Tuzli Rješenjem oglašava se stvarno nenadležnim za odlučivanje o ovom zahtjevu tužitelja, po pravosnažnosti Rješenja za kompletan spis proslijedio Kantonalnom sudu u Sarajevu, pa Kantonalni sud u Sarajevu Rješenjem broj 09 0 U 042262 22 U od 28.03.2023.godine, koje je pravosnažno sa danom 03.04.2023.godine odlučuje i tužbu tužitelja odbacuje. Nije sporno da protiv ovog Rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu nije vođen dalji postupka. Iz svega ovoga proizilazi da tuženi E.R. na osnovu valjanog akta o useljenu u stan iz 2005.godine, od decembra 2009.godine koristi stan, i danas je u stanu, a kako ne spori, podnio je zahtjev za otkup stana, te nije dostavio dokaz da je stan i otkupio.

U cijeloj ovoj činjeničnoj situaciji, i činjenica da E.R. na osnovu neosporenog akta o dodjeli stana, stan koristi od 2009.godine, sud zaključuje da je osnovan prigovor tuženih da je i po ovom osnovu zahtjev tužitelja za predaju stana u posjed neosnovan.

Kako je sud već odlučivao o zahtjevu tužitelja da se utvrdi da je nezakonito Rješenje o dodjeli stana iz 2005.godine – Rješenjem od 13.04.2022.godine sud se oglašio stvarno nenadležnim i ovo Rješenje je postalo pravosnažno – potvrđeno Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli od 13.07.2022.godine, sud je odbacio tužbu tužitelja za odlučivanje o ovom dijelu zahtjeva i odlučio kao u stavu I alineja 2 izreke Presude

Ostale provedene dokaze sud nije posebno obrazlagao obzirom da nisu od posebnog uticaja za drugačiju odluku suda, a posebno sadržaj Zapisnika o saslušanju stranke od 15.10.2012.godine, o saslušanju E.R. pred Službom za stambene poslove i povratak Općine Tuzla, a u kontekstu prigovora punomoćnika tužitelja da tuženi E.R. nije dostavio Rješenje o dodjeli stana na korištenje. Potpuno je nebitno to za odlučivanje o zahtjevu tužitelja u ovom predmetu spora.

Odluku o troškovima sud je donio primjenom odredaba člana 396. stav 1. i 2. u vezi sa članom 386. stav 1. i 395 Zakona o parničnom postupku, primjenom važeće Advokatske tarife u vrijeme preduzimanja parnične radnje kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o advokaturi u F BiH, a koji troškovi se sastoje od troškova prvotuženoga i to nagrade za sastav odgovora na tužbu po advokatu i zastupanja na pripremnom ročištu 07.06.2017. godine po 720,00 KM, zastupanja na nastavcima pripremnog ročišta 18.09. i 08.11.2017. godine po 360,00 KM, te na ročištu za glavnu raspravu 11.01.2018. godine 720,00 KM, je 2.880,00 KM, što sa 17 % na ime PDV-a 489,60 KM je 3369,60 KM, te u ponovnom postupku od troškova i to na ime zastupanja na pripremnom ročištu i ročištu za glavnu raspravu po 720,00 KM, te na nastavku pripremnog ročišta 360,00 KM je 1.800,00

KM sa 17% na ime PDV-a 2.106,00 KM, odnosno sve ukupno 5.169,60 KM, koje troškove je sud dosudio prvotuženome i odlučio kao u stavu II izreke presude.

Troškovi drugotuženog predstavljaju nagradu za sastav odgovora na tužbu i zastupanja na pripremnom ročištu 07.06.2017. godine po 720,00 KM na nastavku pripremnog ročišta 18.09.2017. godine 360,00 KM te na ročištu za glavnu raspravu 11.01.2017. godine 720,00 KM, odnosno ukupno sve 2520,00 KM, te troškovima u ponovnom postupku potraživanih na ime nagrade za pristup zastupnika tuženoga na pripremno ročište i ročište za glavnu raspravu po 720,00 KM, sve ukupno je 3.960,00 KM, koje troškove je sud dosudio drugotuženome i odlučio kao u stavu III izreke presude.

Kako je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, stavom I izreke presude odbijen je zahtjev tužitelja za troškove postupka potraživane na ročištu 07.05.2024. godine i opredijeljene na zapisnik suda na ime zastupanja tužitelja po advokatu sa PDV-om, te troškovi taksa na tužbu i presudu.

POUKA:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Kantonalnom sudu u Tuzli u roku od 30 dana računajući od prvog narednog dana od dana donošenja presude, odnosno dostave presude stranici kojoj se ista dostavlja po pravilima o redovnoj dostavi putem ovog suda u 4 primjerka.

**Sudija,
Jusupović Rukija**